

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 21

El president

Seguidament, anem a debatre el títol sisè del finançament... perdó, senyor Vendrell, demana la paraula?

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president, per una qüestió procedimental.

El president

Doncs, la té.

El Sr. Vendrell i Bayona

A veure, senyor president, tots sabíem i érem conscients que aquest Ple seria un ple complicat i difícil. I això em temo que s'està demostrant. Tots sabem, em sembla, que el Parlament hi han dues qüestions: el reglament i la cortesia parlamentària. Per cortesia parlamentària, es va acceptar que es poguessin fer durant el Ple esmenes transaccionals. Es va dir que atès que el Ple seria complicat, més valia tenir això. I per cortesia parlamentària, és veritat que una cosa que no és de reglament tots vam acceptar, que no en fariem ús. Però la cortesia parlamentària s'ha trencat aquesta tarda, senyor president, perquè no només s'ha suspès el Ple sense ser consultat a tots els grups, per cortesia parlamentària, sinó que, a més a més, s'ha anunciat la suspensió del Ple en els passadissos, per part del portaveu d'un partit abans que ho anunciés vostè, senyor president.

Per tant, com que la cortesia parlamentària ja no existeix, demano l'aplicació de l'article 103.2 del reglament del Parlament, que és el que ens dóna garanties jurídiques a tots.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor portaveu, en primer lloc, el que li puc assegurar és que quan aquest president ha decidit de suspendre el Ple, en funció de la demanda que hi ha hagut i en funció del desenvolupament del mateix, no ha parlat amb cap portaveu de cap partit polític.

I, en fi, jo confio que, vostè cregui'm la paraula, entre altres coses perquè aquesta Presidència ha demostrat a bastament al llarg d'aquests mesos que, en aquest sentit, el que sí que està al servei, com li he dit abans, és essencialment dels grups parlamentaris dels diputats i les diputades.

Vostè planteja una qüestió que, efectivament, a la Junta de Portaveus va ser debatuda i que es va prendre un acord, un acord per unanimitat. L'acord diu textualment, llegeixo l'acta de la Junta de Portaveus: «El president fa avinent que, tot tenint en compte que es preveu el que es preveu unànimement a la proposta de reforma del reglament, que és en tramitació, convindria d'incorporar aquest debat el que hi preveu respecte a les esmenes transaccionals que es puguin proposar, les quals no podran ser objecte de vet. La Junta ho acorda unànimement.» I aquesta ha estat una pràctica que hem vingut fent al llarg de tota aquesta sessió plenària.

D'altra banda, és evident que, des d'aquest punt de vista, hi ha un acord de la Junta de Portaveus que, en tot cas, sustenta perfectament el funcionament d'aquesta sessió plenària. Per tant, difícilment, en aquests moments, podem canviar-ho a petició d'un grup parlamentari.

Jo, pel que fa referència a la seva petició de continuar aplicant el reglament, el que farem serà aplicar l'acord que hi ha per aquesta sessió plenària. I, en qualsevol cas, no crec que es pugui canviar en aquests moments. Però, entre altres coses, hi ha una qüestió que és el que vostè diu de la cortesia parlamentària, jo les formes, insisteixo, que a vegades potser a efectes externs poden provocar que sembli que s'han perdut les formes, però en cap cas li asseguro que aquesta decisió ha estat una decisió del president del Parlament, que la pot prendre en la seva facultat d'ordenar el debat.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha possibilitat que hi hagi interferències externes. Per tant, jo crec que hem de continuar exactament igual com hem fet fins ara, i si vostè vol, d'alguna manera, veig que vol tornar a intervenir, doncs, té la

paraula, però em fa l'efecte que està absolutament argumentada la decisió que es va prendre en el seu moment i perquè es va prendre.

Té la paraula, senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. A veure, sóc molt conscient que el paper en aquest moment és incòmode

El president

Perdó?

El Sr. Vendrell i Bayona

Que el paper en aquest moment, el meu, és incòmode i, diguem, no massa agraït.

Torno a dir que hi ha l'article 103.2 del reglament. Evidentíssimament, jo n'he fet referència abans –jo n'he fet referència abans. La Junta de Portaveus va acordar el que va acordar, per cortesia. I és veritat que el Ple ha funcionat d'aquesta manera i bé. Tampoc tenim unes ganes d'entorpir els temes, simplement volem seguretat jurídica. I crec, nosaltres almenys pensem que preval el reglament. En qualsevol cas, si es fa una resolució motivada, quan estigui feta i es doni lectura, acceptarem, com no podria ser d'altra manera, la resolució motivada.

El president

De fet, el Reglament, senyor portaveu, només preveu la resolució motivada de la Mesa en dos supòsits, que són el punt quart i el punt cinquè de l'article 26. És a dir, la qualificació d'acord amb el reglament dels escrits documents, etcètera. No ho llegiré per no cansar-lo.

Tot i que no s'ajusta la seva petició a fer una resolució motivada, jo crec que aquesta Mesa la farà amb molt de gust.

Per tant, un cop s'acabi aquesta sessió plenària, es reunirà i farà una resolució motivada per donar, doncs, satisfacció a la demanda del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Accepto la seva decisió, senyor president. Continuo dient que, que seré una mica desagradable. Deia jo en la meva intervenció d'ahir, si em permet, senyor president, que nosaltres votàriem en aquest Ple texts, que no votàriem conceptes i que votàriem articles, punts, comes i lletres. I això és el que tindriem ganes de continuar fent, i això és el que voldriem continuar fent.

Anem a parlar del finançament a Catalunya, títol sisè de l'Estatut, que és la peça clau i fonamental, per moltes qüestions, també es veu per a aquest mateix Ple per les celebracions que hi han hagut.

El nostre grup, senyor president, no té coneixement –no té coneixement– de la transaccional a la qual s'ha arribat. No ho entenc. No discuteixo –no discuteixo– que tothom té dret a transaccional i després es comunica. I tampoc és, senyor president, una transaccional perquè era pugui ser llegida. Estem parlant, torno a dir, del finançament de Catalunya, de l'Estatut.

Per tant, senyor president, jo li demano, en nom del nostre grup, la seva empara. Hi han dues solucions, i vostè, senyor president, decidirà i el que vostè decideixi acatarem. Solució una: que se'ns lliuri la transaccional i que tinguem almenys el mateix temps que s'ha tingut per fer-la i que el Ple està suspès per estudiar-la; o, senyor president, o un temps àmpliament prudencial, perquè, home, tampoc som savis i hem de llegir les coses amb calma, o un temps àmpliament prudencial o, en cas contrari, i acatarem la seva decisió, senyor president, el nostre grup es veurà incapacitat en aquest punt per intervenir i per expressar la seva voluntat.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor portaveu, jo li proposo que, d'alguna manera, el que anàvem a fer ara és començar el debat sobre el títol sisè que és del finançament. En aquests moments, com vostè sap, hi ha hagut un acord, un acord que, en aquests moments, a més a

més, em consta que s'està fotocopiant i que, per tant, podrà ser lliurat a totes les diputades i diputats, fins i tot llegit en la sessió plenària.

Ara bé, atesa la seva petició, jo entenc que, en primera instància, el que farem serà fer una reunió de la Mesa immediatament per admetre a tràmit totes aquestes qüestions. Per tant, des del punt de vista formal que no hi quedi cap dubte, les transaccions automàticament es lliuraran i, a partir d'aquí, vostès tindran la possibilitat d'estudiar-ho.

En tot cas, si es poden lliurar, fins i tot, abans, doncs, farem que els arribi abans. En funció d'això, jo crec que el Ple ha de continuar amb la seva cadència normal i corrent. I, des d'aquest punt de vista, em fa l'efecte que vostès tindran el temps suficient durant el debat per poder-lo estudiar.

Per tant, suspendrem el Ple durant tres minuts per poder fer la Mesa per admetre a tràmit aquestes transaccions i, posteriorment, serà lliurat a totes les diputades i els diputats els textos transaccionals que no són

Fitxer 22

de finançament sinó que n'hi d'altres aspectes. Amb això em fa l'efecte que queden garantits els drets de totes les diputades i els diputats. Per tant, se suspèn la sessió durant tres minuts. (*Pausa.*)

senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió per uns breus instants. Senyores diputades, senyors diputats, si us plau. Aquest és un Ple..., aquest és un Ple complex i difícil, al mateix temps... (*Pausa.*) Senyores diputades, senyors diputats, aquest és un Ple d'una complexitat, com deia abans, d'una complexitat extraordinària, al mateix temps d'una transcendència història rellevant. Vista la petició que ha fet el senyor Vendrell en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i atès que ja s'ha repartit l'esmena transaccional sobre el finançament, i atès que, evidentment, és un tema transcendent, fariem la suspensió d'aquest Ple durant una hora per tal que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya pugui estudiar

aquesta proposta. Reprendrem d'aquí a una hora i el senyor Vendrell, demana la paraula, la té.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Voldria agrair-li a vostè personalment, en nom del meu Grup, i a tots als portaveus aquesta gentilesa.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Doncs, se suspèn la sessió fins d'aquí a una hora.

La sessió se suspèn a les i es reprèn a les

El fitxer 23

El president

Reprenem la sessió.

I la reprenem amb el debat del Títol VI: de finançament. Té la paraula, en primer lloc, per a defensar i fixar posicionament, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya – Verds Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, ha costat arribar a la discussió d'aquest títol. És possible que, des del nostre punt de vista, potser ha costat massa, és possible que potser dies enrere haguessin pogut arribar a un acord, perquè potser al final les coses doncs ja eren clares des de fa uns quants dies, però, en tot cas, aquesta és la realitat de la política, i això és el que hem fet en aquests moments: arribar a un acord de finançament. És possible que potser fins i tot hàgim estirat excessivament el reglament, amb la benevolència del president. Voldria demanar

disculpes, també, al Partit Popular, perquè potser aquesta estirada del reglament ha provocat, potser, una mancança en els drets que haurien de tenir i fins i tot també demano disculpes als lletrats, que em sembla que els hem portat de bòlit, també, amb tota aquesta qüestió, però bé, tot val per un Estatut com el que traurem demà al matí, i per això ens sembla que on hem arribat podem estar orgullosos d'haver aconseguit un sistema de finançament que serà un sistema que servirà i estarà al servei dels ciutadans de Catalunya per a millorar la seva qualitat de vida.

Ha estat un cavall de batalla molt important en la negociació, i jo aquest matí parlava que el tema que també era molt important era el tema de les competències. L'altre tema important, sense desmerèixer l'altre, era el del finançament. Partíem de dos models diferents, en la proposta, un model de Convergència i l'altre del Govern, del tripartit, un dels quals era inconstitucional, ja és ben sabut, ens hem acostat, els dos, sempre en els marcs constitucionals, i ara en tenim un de conjunt, de quatre forces polítiques, i aquest és l'element importantíssim, un model de finançament amb les quatre forces polítiques, doncs que significarà un aval important per anar a negociar a Madrid, perquè d'una manera definitiva tinguem un sistema de finançament just per al nostre país, que no l'hem tingut fins aquest moment.

L'objectiu final del model que aquí avui estructurarem és que la Generalitat ha de tenir els recursos suficients per a poder prestar les competències que té assumides, i moltes, com he dit abans. Primer objectiu: suficiència financera. Segon objectiu: l'autonomia financera. O sigui, tenir capacitat de decisió sobre tots els tributs. Tots. No només els nostres. I l'altre objectiu seria, serà i és el de la igualtat de recursos per a contribuir amb la solidaritat amb la resta de les comunitats autònomes.

Com a definició teòrica i que segur que hi estarem tots d'acord, el model ha de proporcionar els recursos suficients per a prestar els serveis que té assumits la Generalitat, i ho ha de fer de manera que possibiliti al Govern l'exercici de l'autonomia financera i faci possible el compliment d'un principi de solidaritat amb la resta de comunitats autònomes de l'Estat. A més, no ho oblidem, el model ha de ser entès i conegut pels ciutadans. Transparència, se'n diu, d'això. I que cal que prevegi

mecanismes de coordinació tant tècnica com institucional amb la resta de governs, sigui el central, sigui el nostre, el nacional, sigui el local.

I com ho fem, això? Primer, garantint el model, allò que es diu blindatge. Reconèixer que la sobirania fiscal, és cert, resideix en el Govern central, però que les relacions es regulen pel present Estatut i a més s'aplica en cas de conflicte els principis de proximitat i subsidiarietat, element clau per a garantir, doncs, que aquest model no sigui laminat.

Segon punt –en diré deu–: s'amplia la cistella. Fins i tot, no tots els nostres tributs, també el rendiment de tots els tributs suportats a Catalunya. Tots els tributs suportats a Catalunya, que ara tindran la condició de ceditos. Tercer punt: capacitat normativa sobre tots els tributs, que vol dir la participació, hem arribat a un gran acord, la participació en la fixació del tipus impositiu, les excepcions, les reduccions i les bonificacions sobre la base imposable i les deduccions sobre la quota, de tots els impostos.

Nosaltres no podem fixar unilateralment els impostos d'abast estatal. No podem. Fins i tot ara em penso que ara ho ha arribat a comprendre tothom, per harmonització fiscal amb la Unió Europea, per exemple, l'IVA, i per evitar una cosa que potser no s'ha discutit, però compta, per evitar, també, la lluita entre les comunitats autònomes per veure qui atorga per exemple més vacances fiscals, qui fa més excepcions que podria provocar un debilitament del sector públic, molt important, el que se'n diu dúmping fiscal, que alguns ja ens han explicat que ho poden fer al País Basc i que, evidentment el que no podríem fer és que tothom fixés aquests impostos provocaria un enfrontament, a veure qui fa més reduccions i més excepcions, i evidentment, qui en sortiria més debilitat és el sector públic, i segur que ningú d'aquesta cambra vol debilitar el sector públic. En cada impost ens podrem relacionar de manera diferent. No és el mateix relacionar-se segons l'IRPF, segons l'impost de societats, segons l'IVA, i des de Catalunya ens interessa, i molt, fer-ho així.

Quart, gestionats i administrats per l'Agència Tributària de Catalunya. Tot ho recapta aquesta Agència i es relacionarà amb l'Agència estatal. Col·laborarà, però, en tot cas, ha de tenir una relació amb aquesta Agència estatal. O sigui, ja sé que serà una cosa

una mica, diguéssim, quotidiana, d'estar per casa. A partir d'aquest moment, a partir que això funcioni, nosaltres pagarem la declaració de la renda a l'Administració catalana. No a l'administració espanyola. Sembla una tonteria, però com a ciutadà de Catalunya, em podré relacionar, ens podrem relacionar amb la nostra administració, no amb una altra administració, amb la nostra... és possible que sigui una qüestió molt petita, però jo crec que té una simbologia important, el tema de l'Agència Tributària. Ja sé que algun de vostès pensarà: però haurem de pagar. No crec que ningú de vostès pensi que no ha de pagar a l'administració pública. N'estic convençut que cap diputat ni diputada d'aquest hemicicle voldrà defraudar hisenda, sigui d'un cantó o de l'altre.

Cinquè punt: qui decidirà l'aportació a les despeses de l'Estat i a la solidaritat amb les comunitats autònomes? Doncs una Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals, un organisme paritari que determinarà les aportacions que abans he dit, i establirà els mecanismes de col·laboració entre l'administració tributària catalana i la central, i participarà, també, en la decisió sobre el percentatge que li pertoca a Catalunya dels Fons Estructurals Europeus, cosa molt important. I, a més a més, cada cinc anys es revisarà el sistema, i aquest és un element, també, a tenir en compte. Aquesta comissió servirà per a decidir la manera de gestionar uns impostos que compartim d'una manera transparent i amb tota la informació possible. Ara, en l'actualitat, l'Administració central dóna el que vol i a més a més, quan vol, i això és del tot inadmissible.

Sis: com calcularem aquesta aportació a l'Estat, a les despeses que l'Estat fa aquí a Catalunya i la solidaritat amb la resta de les comunitats autònomes? Farem el que n'anomenem, en el nou text, aportació catalana a la hisenda de l'Estat. Aportació catalana a la hisenda de l'Estat, que ens quedi, serà la nova definició de com ho farem nosaltres. A partir de fer compatibles els principis d'eficiència i els principis d'equitat, que no se'ns oblidí. Ja que a alguns potser els agradarien més els d'eficiència que els d'equitat, però, en tot cas, els utilitzarem els dos. Si només tinguéssim en compte el d'eficiència, amb la idea, segur que a algú també li agradaria, de no distorsionar el mercat, doncs seríem del tot insolidaris. Com passa amb el sistema americà, d'Estats Units, de nord-amèrica, no? Cada estat posa els seus

tributs i que cadascú s'espavili. No hi ha cap sistema d'anivellament. Els pobres continuaran sent pobres, i els rics segur que continuaran sent més rics. En canvi, el principi d'equitat, que també preval, equilibra la diferència entre les diferents comunitats autònomes d'un estat. Com ho fa, per exemple, el sistema alemany.

Vaig acabant. Set: ara cal saber com d'equitativus volem ser, a Catalunya, ho hauríem de saber, perquè ara segur que no ho som, ara segur que som excessivament equitativus. Es pot fer de moltes maneres, però hem de buscar el sistema d'anivellament, que pot ser incomplet. Saben vostès que Alemanya es mou entre un índex de 92 i un índex 110, i d'aquí no es pot moure, no, ni més amunt ni més avall. O, fins i tot, n'hi ha d'altres, no, que és el complet, a Austràlia. Tothom té el mateix. És curiós, el sistema australià, tothom té el mateix. Condicions, per a això: aplicar el principi d'ordinalitat. I diran: bé, i ara què és, això? Doncs mirin, si ara, en aquests moments, som tercers en la resta de comunitats autònomes en capacitat fiscal, o sigui, en ingressos dels nostres tributs, després de l'aplicació d'aquest anivellament, hem de continuar essent tercers, cosa que no passa ara, en aquests moments. Ara passa una cosa tremenda, totalment injusta i a més insolidària. Ho vull repetir: injusta i insolidària, perquè ho sentin a pertot arreu de l'Estat espanyol per part del Govern central. Els hi vull posar un exemple –serà ràpid–: si a Balears l'índex és 142, una vegada se li aplica l'anivellament passa a ser índex 86, menor. Si a Madrid, que és el segon, té un índex semblant, passa, després de l'anivellament, a un índex 88. Catalunya, que té un índex 125, passa, després de l'anivellament, a tenir un índex 96. Extremadura –he trobat Extremadura com podia haver-ne trobat una altra–, que té un índex 65, després de l'anivellament passa a tenir un índex 118. 118. Això no és ser solidari, de cap de les maneres. Amb aquest nou sistema trenquem aquesta situació, i evidentment, si som tercers en capacitat fiscal, després de l'anivellament continuarem essent tercers en aquesta situació. I quins indicadors s'utilitzaran, per a obtenir aquest mecanisme d'anivellament? Un indicador de necessitats o indicadors de necessitats, com és el percentatge de població de Catalunya amb relació al total de l'Estat, i un indicador de capacitat, que és la Renda. D'aquesta diferència entre la població i la Renda decidirem si l'aportem tota o una part, i això ho definim claríssimament, també, en la disposició final. En aquesta disposició final decidim quina és l'aportació inicial.

Hem de començar, no? L'aportació primera, no? I ho fem, evidentment, també, tenint en compte d'aquests criteris que jo he explicat. Però no només això, si vostès miren la disposició final segona, també proposem altres indicadors específics de Catalunya, com poden ser la densitat de la població, la població immigrant, que és important, el nombre de persones en situació d'exclusió, etcètera, etcètera.

Així doncs, ja tenim una estructura claríssima amb una aportació també inicial, i alhora, també, el que fa referència a les finances locals, tindrem la capacitat legislativa per a establir i regular els tributs propis dels governs locals i els criteris de distribució que fins ara no teníem i estaven en mans del Govern central, sempre, evidentment, respectant l'autonomia local. Però, a més a més, en les disposicions addicionals, per exemple, la sisena, establím que la inversió en infraestructures de l'Estat a Catalunya ha d'equiparar-se a la participació del Producte Interior Brut de Catalunya amb relació al de l'Estat. No ho oblidem, també, l'aportació amb el tema de les infraestructures.

Hi ha altres disposicions, com per exemple eixugar el dèficit fiscal que arrossega Catalunya des de fa molt de temps per un sistema de finançament injust, que hem patit durant molts i molts d'anys, això ho fem en un procés que ha de durar durant dos anys, i a més a més, també diem que estem caminant amb aquest procés que encetarem cap al concert, i ho farem caminant, també, a partir de o amb una durada d'aproximadament també 15 anys.

Fixin-s'hi vostès, tenim una estructura claríssima, tothom ha estat d'acord amb una nova estructura, que, evidentment, ha de significar un salt important per Catalunya.

I amb això volia acabar la meva intervenció. No ja només dirigint-me a vostès, que segur que saben moltes de les qüestions que jo he explicat, i potser algú ho podrà explicar-ho amb més capacitat, però sí que em volia dirigir als ciutadans i ciutadanes d'aquest país, de Catalunya. De tot cor, i a més a més, amb tota solemnitat, els dic, a tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que l'Estatut que demà aprovarem és un Estatut potent, és un Estatut ambiciós. Aconseguim el nivell més alt d'autogovern que ha tingut Catalunya, molt més que el que ens va atorgar, i que va ser molt important, l'Estatut del 39 o l'Estatut del 82. Un Estatut modern, amb drets i deures i principis

rectors, amb competències ampliades i sobretot garantides, amb un sistema judicial propi, i amb un sistema de finançament just. Un Estatut –i això és molt important– que està al servei de tots els ciutadans de Catalunya. Aquest Estatut és una eina per a millorar la qualitat de vida de totes les persones, i en concret, de les persones més desafavorides. Proclamo, parafrasejant una mica Miquel Martí i Pol, i ja em perdonarà, que aquest Estatut és modern, ambiciós, amb un sistema de finançament just, i que està al servei d'una Catalunya moderna, justa i sostenible, i proclamo, per acabar, visca el nou Estatut.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

Fitxer 24

La Sra. Olano i García

Bona nit. Senyor president, senyor president de la Generalitat, senyors consellers, senyores i senyors diputats, com poden comprendre aquesta nit és una mica especial, però també per a tots, i sobretot per l'agilitat que ha hagut de tenir aquest Grup Parlamentari per poder estudiar sobretot el text que aquesta nit ens han fet arribar. Els volia dir que si aquest matí dèiem que el Partit Popular de Catalunya volia més competències per a Catalunya, també aquesta nit els hem de dir que també volem més finançament. Cap partit polític no podia demanar per a Catalunya alguna cosa que considera que és inherent per fer política, i, naturalment, tots sabem que les competències han d'anar lligades a finançament si realment es poden i es volen fer polítiques efectives.

Hem examinat el seu text al final, perquè com ha dit el nostre portaveu i el nostre president, se'ns demana com a Grup Parlamentari que avui emetem el vot afirmatiu o en contra, això ja ho veurem, respecte a una proposta de finançament que ve reflectida en un text que té capítols, títols i articles, i és sobre aquest sobre el que em manifestaré.

Els vull dir que hem examinat el seu text, la veritat, doncs, amb molta seriositat, de manera rigorosa, com no podia ser d'una altra manera per part del Partit Popular de Catalunya, i els volem dir que, tal i com pensàvem, veiem propostes que no tenen encaix dintre del sistema constitucional, però, sobretot, el problema no és que sigui la seva proposta, sinó que nosaltres, com he dit, aquesta nit farem una oposició seriosa, rigorosa, i, sobretot, que sigui positiva, que sigui positiva no per a nosaltres, sinó pels interessos dels ciutadans i, com no, positius per a Catalunya.

La visió que aquesta nit aportarà el Partit Popular de Catalunya ha de ser una visió clara, una visió realment amb la qual nosaltres podem considerar com es pot abordar aquesta reforma de l'Estatut i parlarem també de dèficit fiscal, i parlarem de finançament de la Generalitat. I nosaltres considerem, senyors i senyores diputades, que el dèficit fiscal, però, sobretot, el finançament, el que ens ha de portar realment a la màgia de poder fer les polítiques que volem, aquestes polítiques de proximitat per als ciutadans de Catalunya no es poden fer d'una manera estàtica o amb «corsé», sinó que s'han de fer d'una manera dinàmica i, per tant, que requereixen un acord multilateral entre l'Estat i l'autonomia, on, en aquest Parlament per desgràcia no ho podem tenir, ha de ser en el si del consell de política fiscal i financera. L'Estatut ha d'incloure conceptes generals i sostenibles en el temps que no impliquin la seva reforma cada vegada que volem abordar el mètode de finançament de la comunitat autònoma.

Dit això, els direm que sobretot el problema més bàsic l'hem trobat al capítol primer, no al capítol segon, al qual ja els avanço que votarem afirmativament, però els vull dir que la proposta i el plantejament que fa el Partit Popular, fins i tot en alguns preceptes és més ambiciós que el que vostès ens presenten, i els delimitaré alguns conceptes i veuran que si haguessin estat capaços d'escoltar fins l'últim dia les propostes que aquest Grup Parlamentari va fer al si de la ponència potser s'haurien trobat amb unes sorpreses que hauran de reconèixer amb el temps, perquè, a més de fer política s'ha de saber de què parla un, i, home!, alguna cosa en sabem d'economia, cosa que no s'aprèn en dues tardes, com algú em sembla que ha dit, no aquí, sinó a Madrid, sinó que també sabem alguna cosa de dret tributari.

I els vull dir, per començar, parlem de dèficit fiscal. Nosaltres considerem que s'ha d'abordar, naturalment, però el dèficit fiscal s'ha d'abordar amb criteris diferents i independents al mètode de finançament de la Generalitat, s'ha de planificar a mitjà i llarg termini, com hem dit aquest matí quan parlàvem de les competències. No es tracta d'una carrera de velocitat, realment el futur de Catalunya és massa important com perquè fos un esprint, i, per tant, nosaltres considerem que aquest dèficit fiscal s'ha de poder corregir amb inversions de l'Estat a Catalunya i, per cert, vull dir que el nostre president, el senyor Piqué, quan va parlar en el discurs d'investidura i en els pressupostos, ja va dir que aquest era realment la fórmula mitjançant les publicacions de les balances fiscals, que el Partit Popular de Catalunya està d'acord que es facin, una altra cosa és que ens posem d'acord en el mètode o no, que es publiquin aquestes balances fiscals. I per què volem que es publiquin? Perquè considerem que qualsevol país que vulgui fer transferències fiscals ha de tenir aquestes balances publicades.

Però els vull recordar què conté o què hauria de contenir, sí senyor Ridao, una balança fiscal. Diu la doctrina: «les balances fiscals regionals són el càlcul del dèficit o superàvit que representa la diferència anual entre els ingressos i positius aportats per un territori...» Repeteixo «les balances fiscals, regionals, són el càlcul del dèficit o superàvit que representa la diferència anual entre els ingressos impositius aportats per un territori, és a dir, les seves persones físiques i jurídiques, perquè el territori no té capacitat, i els recursos monetaris, és a dir, els beneficis, que rep aquest territori, un altre cop les persones físiques i jurídiques. Les balances fiscals, acceptat per la doctrina, ens diuen que no tenen res a veure amb els models de finançament autonòmic excepte que els instruments de solidaritat d'aquests darrers són un element, però el principal que efecte a la balança fiscal. Els càlculs de balances fiscals donen una informació d'utilitat econòmica i política, però no és una guia per a descobrir el model més òptim de finançament d'una comunitat autònoma.

Vostès, aquesta nit, ens han presentat un acord, però jo aprofitant que està aquí el senyor Castells, el senyor conseller, li volia fer una apel·lació directa i que ens reconegui al poble de Catalunya que sap perfectament que aquest model que aquesta nit ens presenten no serà aprovat al Congrés dels Diputats. Ho saben, i ho saben

perfectament perquè saben que no és viable amb la Constitució vigent, però, clar!, avui s'havia de fer l'esforç en l'últim moment. I nosaltres considerem que ser ambiciós és realment tenir les idees clares i fer polítiques que siguin viables, perquè, com en pressupostos, el paper ho aguanta tot, però després s'ha de respondre, com he dit, a mitjà i llarg termini. Per tant, com això ja vam dir que era un partit de doble temps, ja ho veurem, ja veurem si el que diem alguns des d'aquest escó, que en alguns moments pot escandalitzar, ja veurem les retallades que es fan a Madrid.

Per tant, nosaltres considerem que aquest model més ambiciós que nosaltres plantejem, home!, vostès han presentat que les millores possibles han de tenir com a variable prioritària el criteri de població, punt, i el Partit Popular de Catalunya afegeix «en tots els seus aspectes.» Estem parlant de piràmide d'edats, d'envelliment, de fluxos migratoris, de l'impacte sobre despesa de fluxos turístics..., i el que és més important des del punt de vista de fer-ho, de la flexibilitat de l'adaptació temporal. Què vol dir això? Que l'any següent els canvis poblacionals, sense períodes dilatoris a través de pagaments a compte liquidables, s'ha de fer definitiu en dos o tres anys després. Com he dit abans, el paper ho aguanta tot, però aquesta és la realitat.

L'Administració General de l'Estat ha de respectar, s'ha de respectar, d'una manera, això sí que és bilateral, la lleialtat institucional ha de ser bilateral, estat i comunitat autònoma, assegurant un flux d'ingressos suficients per tal de compensar l'aprovació de lleis estatals bàsiques que suposin un augment obligat a la despesa pública autonòmica, tota millora autonòmica, com he dit abans de les prestacions, ha d'anar a càrrec dels pressupostos autonòmics.

Però també hem de parlar de mecanismes correctors, devolucions diferents del cost de la vida que no són atribuïbles de cap manera a decisions polítiques autonòmiques, sense que això suposi introduir indexacions que generin tensions inflexionistes negatives per a la competitivitat de l'economia catalana, faig referència al pacte per a la competitivitat de l'economia catalana, per tant, alguna cosa també té a veure. I, sobretot una qüestió, hi ha d'haver un disseny de model i un model que, molt bé, avui estem al Parlament de Catalunya i només faltaria que no parléssim del nostre finançament, però no han d'oblidar que estem a l'Estat de les autonomies i, per tant,

no hem de tenir cap por perquè el model de finançament que presentem per a la nostra comunitat pugui ser traslladable a les altres comunitats. Per què? No és perquè ho vulgui el Partit Popular, no perquè sigui més simpàtic o no dir-ho, sinó perquè dintre de la Constitució i dels mecanismes que guiaran la possibilitat de recaptar o no els nostres impostos i de fer viables les nostres competències i les nostres polítiques, senyors i senyores diputats, tenim alguna cosa que es diu Fons de suficiència i aquests fons de suficiència complementa els ingressos tributaris assignats a les comunitats autònomes, i que aquesta diputada sàpiga no en volem renunciar.

Per tant, en l'article 138.2 de la Constitució diu textualment que les diferències entre els estatuts de les diferents comunitats autònomes no poden implicar, en cap cas, privilegis econòmics o socials, només faltaria! Però també nosaltres considerem que cal ampliar la capacitat normativa en la seva proposta [#], en els trams autonòmics de certs impostos estatals de caràcter especial i vostès aquí posen impostos en calaix de sastre. Nosaltres considerem que no és el mateix si estem parlant de renda o patrimoni, de l'IVA o de les societats, i no poso més exemples en aquest plenari perquè em sembla que en la ponència ja hem posat uns quants exemples., però, sobretot, vull remarcar fent referència a la capacitat normativa, que s'han de revisar aquests percentatges de participació mantenint i millorant el fons de suficiència lligat a l'evolució dels ingressos tributaris de l'Estat i assegurant el compliment de l'article 15 de la llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes pel que fa referència a la nivellació de serveis bàsics.

També hem d'incloure la possibilitat d'incloure, com hem dit abans, els impostos estatals, alguns dels quals ja puguin ser susceptibles de ser compartits per la Generalitat, com pot ser l'impost sobre la renda, societats i, sobretot, senyors i senyores diputats, estem a Catalunya, no ens oblidem de les PIMES, alguna cosa també haurem de dir d'això; l'increment d'autonomia financera i la capacitat normativa, i la reducció de la dependència dels fons específics en temes globals. Sobretot vull remarcar, i amb un símil que s'ha posat moltes vegades a la ponència, que qui té la titularitat té el cotxe i, per tant, cedeix a l'altre la possibilitat d'utilitzar-ho, però si el cotxe és teu no el pots cedir i, per tant, aquí tenim un problema perquè ens

estem [#] en competències i en titularitats que nosaltres, malauradament, i en un estat possible no en tenim la titularitat.

I com no hem de parlar de l'administració tributària! Escolti, nosaltres anem més enllà: ni estatal, ni autonòmica, que sigui europea, per què no? Veiem que estem en un món global, en unes economies que van més enllà i el Partit Popular de Catalunya vol plantejar si hi ha realment la possibilitat que aquestes barreres, aquestes fronteres econòmiques pel desenvolupament de les nostres empreses i del nostre país estiguin més enllà. Vostès saben que l'economia va per aquí i no pel «corsé» que avui hem fet amb aquest Estatut d'Autonomia.

Amb aquesta agència tributària, amb la [#] vigent, com deia aquest matí, d'altres escenaris podien ser intel·lectualment, doncs, agradables de representar, però ens obliguen avui com a Grup Parlamentari que ens manifestem sobre un text que hem llegit avui així en transversal perquè el temps era escàs, hem de dir que aquesta agència nosaltres la veiem que es podrà consorciar amb l'administració de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària de l'Estat per tal que pugui coordinar-se i que l'intercanvi sigui fruit en temps real, que això sí que és veritat que era una mancança de la informació rellevant i que els criteris de gestió, d'inspecció i verificació siguin realment el ple exercici d'aquesta capacitat normativa, però, com no podia ser d'una altra manera, el que ha de prevaler per sobre de tot és l'eficiència.

Per tant, senyors i senyores diputades, cal despolititzar la forma d'organitzar l'administració tributària i centrar l'atenció política en el contingut dels impostos i la distribució dels mateixos, entre les persones i entre les empreses. En aquest context seguim defensant la necessitat i la conveniència de reduir la pressió fiscal individual de persones...

Fitxer 25

i d'empreses i avançar realment amb una convergència real.

I per acabar, senyors i senyores diputades, aquest Grup Parlamentari li agradaria realment saber –com he dit abans– si aquesta proposta que ens presenten avui té

possibilitats de futur i si –com sospitem– vostès han pactat la retallada que es farà a Madrid. Pacte que, segons aquest Grup Parlamentari, s'ha portat a terme en el present Estatut i en la proposta presentada aquesta nit pel senyor Zapatero al senyor Maragall i al senyor Mas.

En tot cas –com hem dit–, és un partit amb dos temps, i veurem si el text que realment ara sí sembla que arribarà al Congrés dels diputats serà el text final.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara fa pocs mesos, no recordo exactament quan, em fa l'efecte que va ser a final d'any, que el Govern de Catalunya va fer pública la balança fiscal amb Espanya, em fa l'efecte que va ser el mes de desembre, en atenció a un compromís polític del Pacte del Tinell, també un acord adoptat a la cimera de Miravet. I aquest balanç i aquest informe que es van fer públics van confirmar els més negres presagis, el més negres pronòstics que molta gent i molts experts ja indicaven, no?

El dèficit fiscal en aquests moments de Catalunya se situa a l'entorn del 9 per cent de la nostra riquesa, del nostre producte interior brut, i el dèficit estructural l'última dècada s'ha enfilat pràcticament a l'entorn del 7,5 per cent. Això en termes per càpita vol dir un dèficit de mil vuit-cents euros per persona, el que equival al 84 per cent del conjunt del total del pressupost de la Generalitat. Per tant, això d'entrada demostra l'error i la gravetat de totes les variants del model de finançament de règim comú des de 1979 fins ara. Variants d'un model que totes elles es basen, parteixen d'un mètode, el de cost efectiu, valorat a partir del moment en què es formalitza el traspàs de cada competència, de cada servei, i que ha estat un mètode que s'ha anat revalidant periòdicament i amb alguns retocs, amb els successius acords. Per exemple, el de 1994, amb la cessió del 15 per cent de l'IRPF, amb topalls, o el 2001,

amb la cessió d'una part de l'IVA dels impostos especials i d'un tram del 33 per cent de l'impost de la renda.

El resultat, per tant, d'això i és que només que l'any 2000, que és l'últim any de càlcul fiable de què disposem en aquests moments, només que l'any 2000 s'hagués pogut reduir el 5 per cent el dèficit, el 2010 podríem estar a Catalunya perfectament al mateix nivell, per tant, homologats amb territoris punters i desenvolupats com Llombardia, com Estocolm o com Utrecht. Ho dic a partir de dades prou solvents, en aquest cas citant l'informe dels professors Tremosa i Pons, que per cert van aplicar el mateix model que va fer servir el Govern espanyol per calcular l'impacte dels fons europeus. I ja que parlo dels fons europeus, és clar, les perspectives financeres de la Unió Europea per al període 2007-2013 no són precisament afalagadores, amb una important, previsible retallada, que ja sabem que afectarà territoris com Extremadura o Castella-la Manxa, fa que puguem preveure molt fàcilment que la caiguda d'aquests saldos a la Unió Europea en el finançament interterritorial de l'Estat repercutiran inevitablement en els de sempre. I que, per tant, dificultarà encara més els nostres canvis, en el futur, la nostra competitivitat. Aquest era, per tant, doncs, el punt de partida, jo diria nefast punt de partida a partir del qual aquest Parlament i el govern va decidir emprendre un canvi substancial de model.

Per tant, la conclusió, doncs, era que no podíem continuar amb l'actual model, autènticament espoliador que fa que hi hagi moltes comunitats autònomes que són receptores netes, tot i tenir una renda per càpita superior a la mitjana de l'Estat, que tenen, per tant, allò que es coneix com un excés de finançament, que representa el 75 per cent del dèficit fiscal català. Només una dada: una comunitat com Castella i Lleó tota sola, ella tota sola, acapara fins al 80 per cent d'aquest excés. I que fa, per cert, també que l'any 2003 Catalunya passés a ocupar la cinquena plaça entre les comunitats autònomes amb renda per càpita després d'impostos, per tant, alterant clarament la paral·lelació o la jerarquia de les rendes a l'Estat. O que, per exemple, fa que en el període 1998-2003 Catalunya hagi caigut fins a quatre posicions també en aquest rànquing de la renda disponible per aquest mateix motiu. O fins i tot, passant a la vuitena plaça, si tenim en compte, doncs, el criteri de la intervenció de l'Estat després d'haver recaptat i haver distribuït els nostres impostos.

Per tant, deia i repeteixo que no podíem continuar amb el model actual, amb aquesta sagnia autènticament brutal que suposa aquest espoli permanent. Però, de fet, no existeix cap model, constitucionalment parlant, pel que fa al finançament. De fet, la Constitució, i ho diu el mateix Consell Consultiu en el seu dictamen, no imposa cap model. Per tant, la Constitució el que fa és admetre diferents solucions finals i a més a més dóna un ampli protagonisme també als diferents territoris, a les diferents comunitats a través dels seus estatuts, de les seves normes bàsiques per configurar aquest model final. Fins i tot la mateixa Constitució, a l'article 157, fa potestativa la possibilitat que existeixi una llei orgànica com la LOFCA, que regula i disciplina el model de finançament comú. Per tant, el model pot ser perfectament generalitzable a altres territoris, però això no vol dir que li vagi bé al mateix a tothom, que li vagi bé a La Rioja, que li vagi bé a Andalusia o que li vagi bé, evidentment, a Catalunya. Per tant, l'experiència, malauradament, diria la mala experiència ens obliga a buscar un model singular, que és el que avui estem buscant, el que avui estem prenent i, per tant, a no caure en el parany de l'Estatut de 1979, quan la disposició addicional setena es remetia a una llei orgànica com la LOFCA. Perquè el model imperant avui, per tant, el model LOFCA de finançament comú és un model opac, no sabem mai el destí dels nostres recursos, del nostre esforç fiscal. És un model arbitrari, perquè reassigna els recursos entre comunitats autònomes sense cap mena de lògica. És un model que no admet cap tipus de sobirania fiscal per als territoris, és l'Estat, per tant, el qui valora el cost efectiu dels serveis prestats, i la capacitat normativa de les comunitats és totalment limitada. I és un model també insuficient, perquè el càlcul dels costos ha quedat totalment desfasat, i és el resultat, en aquest cas, és la resultant, millor dit, d'un dèficit superior –com he dit abans–, el 9 per cent de la nostra riquesa. I és un model també clarament discriminatori, perquè l'Estat continua invertint discrecionalment a Catalunya. I, finalment, també és un model que podem dir clarament antifederal i escassament bilateral. Només cal veure el paper actualment testimonial que té la Comissió mixta de valoracions Estat - Generalitat o el fet que no es reconegui en cap cas la potestat de la Generalitat sobre les finances locals.

Per tant, a partir d'aquí els objectius de les diferents propostes que es van posar sobre la taula i en el que coincidien de forma clara, tant la proposta que en el seu dia

va fer pública el Govern com la proposta que també va fer pública Convergència i Unió eren propostes que pretenien bàsicament tres grans objectius: primer, la bilateralitat entre l'Estat i la Generalitat; segon, consagrar una clara sobirania fiscal, per tant, a través d'una agència tributària que pogués gestionar, recaptar, liquidar, inspeccionar tots els tributs i també en plena capacitat normativa pel que fa a la Generalitat. I també un model transparent, un model amb regles del joc clares, per tant, amb una aportació a la solidaritat que fos coneguda per tothom i també amb una tendència a reduir de cara al futur el nostre dèficit estructural.

En definitiva, això és el que nosaltres hem vingut a denominar el «concert a la catalana», el «concert a la catalana», que en definitiva, vol dir que la Generalitat passaria de rebre la setmanada de l'Estat a gestionar els seus propis recursos i pagar, per tant, a l'Estat un lloguer de contracte pels serveis que presta a Catalunya, i també concretar una aportació a la solidaritat també amb l'Estat. Aquest era, per tant, doncs, el punt de partida de la negociació i, per tant, de la trobada final de la síntesi de les dues propostes que finalment han acabat confluint en el nou model de finançament que consagrarà aquest Estatut.

I si em permeten, deixi'm dir-los que Esquerra Republicana de Catalunya tenia clar aquest objectiu. Tenia clar aquest objectiu i, per tant, volia un model ambiciós i a més a més un model de consens. I per això, voldria fer una mica de memòria històrica recordant que hi ha hagut tres moments en què el nostre Grup Parlamentari particularment ha aixecat el model a l'alça, tant el model que proposaven els nostres socis de Govern com el model que han proposat també altres grups d'aquesta cambra. En primera instància, el Pacte de Tinell, desembre del 2003; en segon lloc, la proposta del Govern de finançament el maig d'enguany, i finalment, també les últimes aportacions que hem fet darrerament aquesta setmana a través de propostes transaccionals que han intentat encara millorar més la proposta del Govern, que ja tenia incorporades algunes de les aportacions singulars de Convergència i Unió. Per tant, de fet, aquesta proposta si la comparem amb la darrera versió, la versió 4.0, que deia l'altre de Convergència i Unió, podem arribar perfectament a la conclusió –com he dit en més d'una ocasió– que eren dues gotes d'aigua. Per tant, en aquesta

situació com la que acabo de descriure no era comprensible, no era lògic que el país no arribés a un acord pel que fa al futur model de finançament.

I, finalment, hem assolit un excel·lent proposta. Jo crec que generosa per a totes les parts i que, des d'aquest punt de vista, doncs, garanteix no només el blindatge del model, garanteix l'aplicació preferent de l'Estatut sobre les lleis orgàniques i elimina qualsevol possible referència a la normativa estatal, és a dir, una llei de l'Estat mai no podrà laminar el model de finançament que conté aquest Estatut, cosa que, per cert – com he dit abans – l'Estatut de 1979 sí que permetia, i així ens ha anat, per cert. Un model també i una proposta que fa que tots els impostos que paguen els catalans i les catalanes, però també les seves empreses, tinguin a partir d'ara la consideració d'impostos cedits. En aquest Estatut opera la cessió a favor de Catalunya d'aquests impostos en la seva totalitat i, a més, es garanteix a favor del Govern de Catalunya les competències de gestió sobre tots ells. En tercer lloc, també amb aquest model s'explicita la capacitat normativa sobre els impostos propis i sobre els impostos cedits, és a dir, des d'aquest Parlament podrem, per primera vegada en aquest últims vint-i-cinc anys, de forma generalitzada modificar, canviar, alterar, en definitiva, alterar la nostra pròpia realitat econòmica i social del país, és a dir, tots els impostos que paguem, per tant, l'IRPF, l'IVA, l'impost de les societats, etcètera. I finalment, també important, es garanteix l'autonomia real de l'Agència Tributària Catalana a través de la col·laboració i de la subscripció de convenis també amb l'Administració Tributària de l'Estat, és a dir, tindrem la clau de la caixa, és a dir, tindrem, per tant, les claus de la plaça Letamendi. Finalment, el model és un model que augmenta de forma clara la bilateralitat. Aquest és un principi que es predica de forma clara de les relacions polítiques entre l'Estat i la Generalitat, però a partir d'ara també en el marc de les relacions economicofinanceres, per tant, a partir d'ara negociarem de tu a tu, a partir d'ara Catalunya - Espanya i no com ara havíem de negociar a disset comunitats autònomes més, en tot cas, altres comunitats que tenen circumstàncies i tenen realitats molt distintes de la nostra. Evidentment, la nació catalana –terme, per cert, aprovat ahir en l'article primer d'aquest Estatut– té unes necessitats diferents a les d'altres territoris, com per exemple, La Rioja. Per tant, la Comissió mixta tindrà entre les seves funcions la determinació tant de l'aportació a la despesa que fa l'Estat a

Catalunya com també la determinació del percentatge que correspon per contribuir des de Catalunya al sosteniment de les càrregues d'aquells territoris menys desenvolupats.

I fins a última hora –i fins a última hora–, i amb això acabo, senyores i senyors diputats, hem intentat ser rigorosos amb el contingut i amb l'ambició i amb la voluntat de cercar el màxim consens.

I finalment, vull saludar –vull saludar– el fet que hem trobat una fórmula plena de satisfacció dels quatre grups d'aquesta cambra que volen l'Estatut, una fórmula que garanteix la màxima capacitat normativa sobre els impostos que paguem, en el marc de la Constitució. Hem garantit encara més la bilateralitat reconeixent l'existència d'organismes de negociació i de consulta a nivell estatal. Hem denominat i hem batejat aquesta aportació, tant a la despesa com a la solidaritat, com «l'aportació catalana a la hisenda estatal». I finalment, també hem concretat l'aportació inicial, és a dir, l'aportació de l'any [#]zero, per tal que es puguin garantir uns recursos de partida que suposin un avenç real a la situació que, doncs, hem patit fins aquest, fins a l'actualitat.

Per tant, l'acord ha fet possible un model de finançament que permetrà al poble de Catalunya gaudir de cara al futur d'una autèntica

Fitxer 26

estat del benestar, garantir també la seva cohesió social a partir de disposar de tots els recursos per fer polítiques socials efectives, aplicar també polítiques econòmiques dirigides a enfortir la competitivitat de la nostra economia i, finalment, també, segar les cadenes del dèficit fiscal desmesurat que ha ofegat el nostre país.

Per tant, tenim l'instrument, tenim l'eina i ara volem confirmar el nostre compromís amb els catalans i catalanes d'aprofitar aquesta històrica oportunitat.

No voldria acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, sense agrair no només a les diputades i als diputats que han intervingut fins al darrer moment, fins a l'últim sospir en la negociació d'aquest nou model de finançament, sinó particularment

també, si m'ho permeten, a casa nostra, a Esquerra Republicana, al negociador Antoni Soy, al conseller Josep Huguet, autèntica ànima també d'aquest nou model de finançament, al diputat Sergi de los Ríos i també als assessors Josep Maria Jové i Albert Castellanos.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. En començar aquesta intervenció vull disculpar-me personalment, davant del Grup Popular, del seu president, d'en Josep Piqué, del seu portaveu, d'en Francesc Vendrell, de l'Àngels Olano, de la Belén Pajares i del Jordi Montanyà. Perquè es mereixien haver pogut conèixer, amb més antelació, la proposta de finançament. Els diré: ens haguessin pogut ajudar a millorar-la, no voldria posar en evidència res, però fins i tot alguna cosa que tenim en aquesta proposta va ser... en fi, a partir d'una reflexió feta en ponència incorporada.

De totes maneres, també els diré: no renunciem que ens ajudin. Perquè la senyora Olano té raó, estem a la mitja part, o estarem a partir de demà, a la mitja part d'un partit. Dit això, que és de justícia, i a més em sento personalment responsable i, per tant, ho volia fer.

Vull agrair l'esforç i el treball de les forces polítiques que han fet possible l'acord que avui aprovarem. Un acord històric, com ho és tot el text de l'estatut. en aquest moment jo crec que s'ha de reconèixer la feina del conseller Castells, dels consellers Saura, del conseller Huguet, d'en Martí Carnicé, l'Antoni Soy i el Francesc Baltasar, que van posar sobre la taula la proposta que inspirarà el futur finançament del nostre país. I que ha estat emparada jurídicament i constitucional per les recomanacions del Consell Executiu.

Però aquests agraïments no serien complets si no fes un reconeixement especial a Artur Mas i al Grup de Convergència i Unió. I, si no fes també una menció al primer secretari del meu Partit, a Pepe Montilla.

Jo els diré que sempre hem defensat, i més des d'aquesta tribuna i de vegades en situacions molt delicades, l'igual patriotisme de tots els membres de la cambra, de totes les formacions polítiques, de totes les idees i de totes les propostes. I, per tant, espero que disculpin un petit excés que ara faré.

Si el patriotisme es jutja per la magnitud del risc comprès, crec que no és exagerat dir que el partit que més riscos pren, amb l'aprovació d'aquest estatut i aquest sistema de finançament, és el Partit dels Socialistes de Catalunya i el nostre Grup Parlamentari. No ho dic, en absolut, pretenent treure cap mèrit a ningú. Però constatant una realitat que la senyora Olano, amablement, ens recordava des de la tribuna.

És un canvi molt important, el que ens proposem fer. Es va parlar quan el Govern va plantejar la seva primera proposta, que era una proposta de màxims, van dir molts. Alguns dèiem: «No ho digueu mai, això». Perquè no és de màxims, perquè no es pot limitar l'ambició d'un país. Però sí que era una proposta per negociar-la, per acordar-la. Ho hem dit sempre, i ho reiterem avui aquí: creiem que el finançament que hem acordat dóna resposta a les necessitats del país. Esperem haver encertat. Creiem que dóna resposta a les demandes de la societat catalana, dels seus empresaris, dels sindicats i dels treballadors, que ens demanaven, feia temps, tenir un instrument potent que no només garantís les nostres capacitats d'autogovern, sinó el sosteniment d'un sistema de benestar que ha de millorar. Esperem haver encertat.

Quin sistema aprovem avui? Ho intentaré definir ràpidament, ho han fet els companys que m'han precedit. Hem intentat marcar la preeminència de les normes catalanes, aquesta horrible expressió del blindatge. Seré heterodox: a mi no m'agrada com s'ha fet i com ho he defensat, torno a dir aquí, pel que pugui servir. A nosaltres ens hagués agradat que el blindatge del sistema de finançament consistís en la inclusió d'un precepte que digués: «El finançament de la Generalitat es regula per aquest estatut i, d'acord amb ell, per la Llei orgànica que preveu l'article 157 de la Constitució espanyola».

Pels que no segueixin molt aquestes coses, és la manera elegant de dir LOFCA sense que ningú es fiqui les mans al cap. Que és una bona llei. És veritat que podria haver donat més rendiments, però és una bona llei. Saben vostès per què, considero que és una bona llei? Perquè té una disposició final magnífica, que diu, literalment, em sembla que no m'equivoco: «Els preceptes d'aquesta llei s'aplicaran harmònicament amb el que disposin els estatuts d'autonomia». Tant de bo totes les lleis tinguessin aquesta disposició, a ser possible no al final, sinó al principi, i es complissin.

Modestament, creiem que seria bastant millor blindatge que la mera invocació d'uns principis de subsidiarietat i proximitat que no sé si seran prou blindatge. Però temps hi haurà, perquè deia la senyora Olano: «El partit és llarg».

Segon element d'aquest model que hem acordat. Sessió de tributs, efectivament tots. No només hem demanat a l'Estat que ens deixi el cotxe, sinó la flota sencera. Però els cotxes segueixen sent de qui són, hi ha una potestat tributària originària que està a la Constitució i que no hem posat, en aquest tràmit, en aquest estatut, en aquest finançament, en qüestió. Ningú, per cert.

Tercer. Capacitat normativa. Plena, sobre els tributs propis, plena que no exclusiva, perquè també és derivada d'aquesta potestat originària de l'Estat. Que no es digui que nosaltres, des d'aquesta tribuna, enganyem ningú. Almenys des d'aquesta tribuna, no. Capacitat normativa sobre els tributs que ens cedeixen, que ho seran tots. Sí. Respectant les lleis de l'Estat i les normes de la Unió Europea. Sí. Respectant, no podia ser d'altra manera.

Quatre. Agència tributària. Sí, agència tributària catalana, responsable de la gestió, recaptació, liquidació, inspecció de tots els impostos que paguen els catalans. Sí. Cinc. Col·laborant amb l'administració tributària de l'Estat. Amb una col·laboració obligatòria, no potestativa, perquè nosaltres no creiem en la desconexió d'un pretès sistema fiscal català. En el marc jurídic actual, no se m'espantin els amics d'Esquerra Republicana, això podrà ser diferent amb una constitució diferent o amb un país plenament sobirà i independent per a aquells que vulguin intentar-ho i que assoleixin el suport per fer-ho.

Sis. Farem una aportació important, molt important, a la hisenda de l'Estat. Una part, –ja la fem, eh!, no serà a partir d'ara, no se m'espanti tampoc, senyor Mas, que hem fet un acord. Amb dos conceptes que no es poden barrejar, perquè la Constitució no ho permet i perquè jo crec que tendrien a enganyar també si els barregéssim. Per una banda, contribuir a les despeses de l'Estat, no només a les despeses que l'Estat fa a Catalunya. A les despeses de l'Estat, perquè l'Estat fa despeses fora de Catalunya i fora d'Espanya de les quals els ciutadans de Catalunya en gaudim, de vegades també ho patim, però, en fi, en gaudim, les fan en el nostre nom. Em sembla que l'expressió és *no taxation without representation*, això és en part també la sobirania.

Però no només aportació a les despeses de l'Estat, també una aportació solidària. El Partit Socialista no hagués pogut votar un sistema de finançament que no fos solidari. No perquè no ho permetés la Constitució, en aquest cas, sinó perquè no ens ho permet la nostra ideologia.

Farem molta solidaritat. Però de forma més transparent, de forma més eficient i sense estrangular les nostres possibilitats de creixement. Sí, hi ha qui diu que limitar la solidaritat és una expressió lletja, ho comparteixo. Baixar els impostos també és limitar la solidaritat, per cert.

Nosaltres creiem que una de les mancances fonamentals del sistema fiscal i financer espanyol era manca de transparència, és encara. També la senyora Olano s'hi referia. Les balances fiscals, quin tabú, quina complicació per posar-se d'acord amb la metodologia, però quin tabú. Jo sóc militant socialista des de l'any 1977 i fins fa tres setmanes no vaig escoltar al Comitè Federal del PSOE, Federal del PSOE, que de solidaritat també es pot discutir. Ho deia el secretari general i president del Govern, per cert, va dir: «No fem altra cosa cada dia». I és veritat que potser a vegades no ens agrada admetre que fem determinades discussions que fem i prenem determinades decisions que afecten aquests principis i aquestes discussions.

Set. Una aportació inicial. Complicadíssim. Complicadíssim en el sentit que aquí està regulada de forma molt senzilla, però requerirà d'una negociació bilateral difícil, a la Comissió Mixta. Cert. Certament. Aquesta bilateralitat, precisament, quedarà

assegurada per aquesta Comissió. Bilateralitat, hi ha dues parts que s'han de posar d'acord. Una, que vol que li cedeixin el cotxe, l'altra, que és la propietària del cotxe, un cotxe que hem pagat entre tots. Sigui també dit de forma clara.

Hisendes locals. Capacitat de la Generalitat per regular els tributs locals. Llei d'hisendes locals de Catalunya. Distribució de les participacions locals en els tributs de l'Estat, d'acord amb principis objectius i estàndards mínims fixats per l'Estat.

Deu. Creiem que aquesta proposta és constitucional. De fet, no som qui per dir-ho. Però ho creiem. Almenys nosaltres l'hem pensat perquè ho fos. Esgotant tot el recorregut de la Constitució espanyola, sí. Interpretant-la de forma oberta i ambiciosa, sí. Però constitucional.

És generalitzable. M'ha semblat que la senyora Olano, per qui tinc, com poden vostès comprovar, un gran apreci#, em llençava un repte. Aquest sistema és generalitzable, la qual cosa no vol dir que es generalitzi o que se'ns accepti aquest sistema només pel fet de ser generalitzable. Hi ha qui diu que fent bé els números el sistema de concert econòmic també ho és, *doctores tiene la iglesia*. El que també sí sabem és que quan es va fer LOFCA ningú no pensava que el rendiment dels dos sistemes allà consagrats seria tan diferent. I va ser.

Per cert, espero que ningú torni a dir que l'Estatut d'autonomia de Catalunya no

Fitxer 27

... es complia, en temes financers, o que en temes financers les propostes que estan sobre la taula no eren tan ambiciosos com l'Estatut vigent. L'Estatut vigent, entre altres coses, deia que l'eficàcia dels seus preceptes en matèria fiscal i financera quedava a expenses del que disposés la Llei, precisament aquesta Llei..., de l'article 157 de la Constitució. Per tant, l'Estatut deia: «Vull això, ho veig així, però faré..., en funció del que es decideixi entre tots.»

Ara fem un pas endavant diferent. Veig que se m'encén el llum, i no els voldria avorrir. És d'inspiració federal, aquest sistema, sí. No contempla privilegis, no. El que no vol tampoc és limitar la capacitat de creixement i la capacitat emprenedora d'aquest país.

No és un concert, no. Hem descobert al llarg del debat que ningú no el demanava, mai. Però en fi..., a les propostes que han estat sobre la taula, vull dir. Els ingressos són funció de l'esforç fiscal. L'aportació de l'Estat, en funció del rendiment dels tributs concertats, cedits en aquest cas. Que no sé si és un concert a la catalana o un concert de nova cançó. Però en tot cas, és un sistema de finançament nou, potent, que reforma en profunditat el que tenim, que haurem de lluitar a fons per convèncer els que han d'aprovar-lo, els titulars d'aquesta potestat tributària originària, i a m és volem comptar amb tothom, i en primer lloc amb la societat catalana, per fer-ho.

Per cert, jo ja sé que tothom dirà de qui és o de qui no és. Jo els ho diré: això no té cap interès, si és bo per al país. Sí que sabem una cosa: té uns orígens, unes propostes fetes..., una, ja fa temps, per Convergència i Unió, una feta pel Govern de Catalunya, que han anat caminant i que els diré, i rec que ningú no em desmentirà, no s'han trobat avui. S'han anat acostant..., de camí, fa dies, fa setmanes. Totes dues, per què s'han anat acostant? Perquè totes dues buscaven el millor. I ja sabem que tots tenim dret a pensar el que és el millor, i en canvi no estar forçats a coincidir. Per tant, no discutiré de qui és.

Sí que voldria llegir-los unes notes que va utilitzar la presidenta del nostre Grup Parlamentari, i que jo vaig aprofitar, en el debat de política general de l'any passat. Deia: «Catalunya ha de decidir sobre el destí dels seus recursos, contribuint a sufragar el serveis que ha de pagar l'Estat i contribuint solidàriament al desenvolupament de les comunitats autònomes amb menor renda, de forma transparent, de forma acordada, amb una reducció significativa, progressiva, a terminis, del dèficit fiscal que tenim, que és gran, massa gran, en un termini raonable.»

És una proposta bona per a Catalunya, coherent amb les posicions que el nostre Grup Parlamentari ha mantingut des del primer dia i, jo crec, una bona notícia per al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Bé, bona nit. I bona hora. Deixin-me que comenci... Miquel, sort que..., hi havien trossos, quan et sentia, ja em permetràs que em dirigeixi personalment i de tu, avui, que és un dia una mica especial, des d'aquí a l'hemicicle. Sort que quan et sentia..., tinc la certesa que ho tenim al sac i ben lligat, eh? Perquè he arribat a la conclusió, potser deu ser aquesta, que hi ha dos models, no?, l'acordat i el que acabes d'explicar, no? Vés a saber, no?, en tot cas...

Escoltin, bona nit, senyor president, senyor president de la Generalitat, senyors consellers, companys del Grup, companys de la Ponència. Jo, és la primera intervenció que faig en aquest Ple i, per tant, em sembla oportú, necessari fins i tot, agrair a l'Eduard Principal, a en Joan Vintó, a l'Ismael Pitarch..., que m'han aguantat –i els demano excuses–, doncs, moltes hores al llarg dels treballs d'aquest Estatut, durant la Ponència, almenys, no? I també fer una menció especial a aquells companys de..., diria de treball, eh?, de tots aquests mesos, dels quals haig de fer notar i fer constar que he après moltes més coses de les que a vegades dec haver demostrat, no? Però, la Lídia, en Miquel, en Joan, la Pilar, en Jaume, en Joan, en Francesc, l'Àngels, i, per descomptat, doncs, en Ramon i la Núria. A tots ells moltes gràcies, perquè probablement d'aquí qui n'ha tret més partit, en el terreny més estrictament personal, i vostès entendran que ho pugui dir així, sóc jo mateix, no?, perquè he après el que no havia après mai en tan poc temps, no?

També vull fer un agraïment molt singular i molt especial, perquè en matèria de finançament la seva contribució ha estat decisiva, a en Dani Ortiz i particularment a l'Antoni Fernández Teixidó, que és el nostre responsable del Grup Parlamentari de tots els temes relacionats amb l'àmbit del finançament. Per tant, moltes gràcies a tots vostès. Els excuso..., en aquelles ocasions que hagi estat així, doncs, la meva insistència –per no dir, a vegades, potser, vés a saber, impertinència– i, per tant, sàpiguen que en tinc un bon record i me n'enduc, diguem-ne, un bon aprenentatge.

Des del nostre punt de vista, estem convençuts que aquest model de finançament és una molt bona síntesi de criteris econòmics molt importants, fonamentals, que han estat imprescindibles per fer pedagogia i per fer entendre en aquest país la transcendència d'aquesta qüestió, però que també és i respon a la voluntat política, a la voluntat expressada en termes diguem-ne que de poder, a la voluntat finalment d'exercir la sobirania. És la síntesi, la suma, de criteris econòmics, i podríem dir-ho així, de voluntat política o de voluntat d'administrar la nostra pròpia capacitat de decisió.

De fet, és una proposta, i es pot dir d'aquesta manera, pròpia de qui es denomina nació. És a dir, té la voluntat, creiem, indiscutible de poder decidir sobre allò que li és propi, que ens és propi, que ens correspon. Diria també que és una proposta que fa justícia, que fa justícia històrica. Amb nosaltres mateixos, amb tots nosaltres, i especialment –i especialment– amb el poble de Catalunya que aquí representem.

El contingut de la proposta s'ha explicat de manera brillant per alguns –almenys alguns– dels meus predecessors en l'ordre de la paraula, no? I jo m'atreviré, donat l'hora que és, a fer una cosa probablement una mica impròpia, que és explicar-los, des del nostre punt de vista –segurament més des del meu punt de vista–, a través d'una metàfora, com m'he cansat de fer-ho durant aquests mesos per barris i pobles de tot el país.

La metàfora és la següent, perquè ens puguem entendre una mica més i sobretot aquella gent que ens pugui escoltar, no? Fa segles –fa segles– ens van prendre la gallina. Tots els països, tots els pobles tenen una gallina, una gallina que fa ous. La nostra feia ous rossos i grossos. I ens la van prendre, no? De fet, podríem dir – podríem dir, seguint aquesta metàfora– que ens la van prendre per «dret de conquesta». I del que es tracta, del que es tracta ara, és d'intentar recuperar aquesta gallina.

La gallina ens la tenen a Madrid, pobra gallina. Però com que és nostra, i continua sent nostra, li enviem regularment blat de moro del més bo, del blat de moro que recollim, del blat de moro que produïm. És veritat que a vegades tenim la sensació que quan enviem blat de moro a Madrid per a la nostra gallina, és veritat que tenim la

sensació que altres gallines en piquen, d'aquest blat de moro. I de fet, dels ous que ens tornen, no?, en una panera, un cop l'any, doncs, també tenim la sensació que no hi són tots aquells que pon. Per tant, més blat de moro del que creiem que la nostra gallina pica i menys ous dels que la nostra gallina creiem que fa.

I quan hem demanat per veure la gallina, per mirar a veure com estava ni tan sols..., no?, ens han dit que era impossible, que era tècnicament inviable, que estava al mig d'un galliner i que s'havia confós al mig de les balances, no?

Jo a vegades explico això a la gent. Vostès poden pensar que és una mica impropï per a aquest moment, no? Però es fan entenedor, no? I la voluntat política, evidentment, és recuperar, portar cap a casa aquesta gallina. Amb un compromís ferm i concret, no?, que és, evidentment, contribuir al conjunt de l'Estat amb els ous que siguin necessaris.

(Remor de veus.)

Probablement, si no hagués sigut l'hora que som, jo no m'hauria atrevit a fer aquesta metàfora. Ja m'ho acceptaran, no? Però sí que em permetran...

(Persisteix la remor de veus.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Homs i Molist

Molt més seriosament, ara molt més seriosament. Jo sóc de Convergència i Unió, compromès amb el país com molta gent d'aquí, amb la gent del país. Disposat també, com molta gent d'aquí, assumir riscos, disposat a no quedar bé si cal. Avui ho entendran, i em permetran que ho digui. Em sento especialment orgullós de ser català, em sento especialment orgullós..., avui em sento especialment orgullós de ser català. Acceptaran que també digui que em sento orgullós de ser de Convergència i Unió. Ho acceptaran. Però em sento especialment orgullós de ser català.

Em sento també representant d'una generació que l'any 79 no va votar l'Estatut, d'una generació que hem nascut, que hem crescut i que hem viscut en pau, en democràcia,

en un marc de benestar i de progrés econòmic incomparables, com diuen..., com no havíem tingut mai. Una generació, de totes maneres, que alguns diuen equivocadament que és freda, a voltes egoista i potser sense èpica. Entendran que no hi estigui d'acord i que em rebel·li contra tots aquells que ens fan de tap.

I entendran també que jo avui, aquí, amb motiu d'un debat tan transcendent com aquest, com aquest que estem protagonitzant, reivindiqui des del més absolut respecte –des del més absolut respecte i reconeixement–, reivindiqui el paper d'una generació i sobretot, de cara al dia de demà, d'una generació que es compromet a defensar aquest projecte de país, aquest tresor que avui acordem –aquest projecte de país i aquest tresor que avui acordem– durant tots els propers anys. Aquest és el meu compromís, aquest és, si vostès m'ho permeten, el compromís de Convergència i Unió.

Els vull donar les gràcies. Jo crec que expresso un sentiment d'alleujament de la major part de la ciutadania d'aquest país, amb un acord tan transcendent com el d'avui, no? Aquesta és una hora crec que gran, aquesta és una hora d'aquelles que fan sentir el país, d'aquelles que injecten il·lusió i emoció alhora, d'aquelles que fan sentir el regust de la responsabilitat. Això tan gran que hem fet avui, aquest compromís tan ferm i tan decidit que hem assumit, Convergència i Unió avui i aquí també els diu que el defensarà «a capa i espasa», amb totes les conseqüències, en els propers temps, a on convingui i on sigui necessari.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor president de la Generalitat, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Els diputats intervinents volen fer rèplica? O entenem que...? Doncs, cridem a votació.

(Pausa.)

Fitxer 28

El president

Senyores diputades, senyors diputats, anem a sotmetre a votació les esmenes del títol sisè, de Finançament. Intento explicar-me. Amb la transacció que s'ha fet, d'alguna manera hi han esmenes en aquest títol, però també hi han esmenes en el que serien les disposicions addicionals, transitòries i finals que fan referència al tema del finançament. Per tant, els proposo que fem la votació de tot el paquet.

Llavors, en primer lloc votàriem les esmenes no recomanades del Grup parlamentari del Partit Popular de Catalunya, concretament en el títol de Finançament. Faríem aquesta primera votació. Després votarem les esmenes del Partit Popular de Catalunya a les addicionals, etcètera. D'acord? I després ja passarem a la transacció

Per tant, votem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya al títol sisè.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor i 120 vots en contra.

Ara votàriem les esmenes que el Grup parlamentari del Partit Popular té a les disposicions addicionals i finals, que serien la 6, 7, 8; 408, 410, 412; 1, 2, 3, 4, 5, a les finals; 425, 427, 429, 431, 433.

Votem, doncs, aquestes esmenes del Grup parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor i 119 en contra.

Votarem seguidament l'esmena transaccional. L'esmena transaccional la farem, a petició del Grup Parlamentari del Partit Popular, també amb diverses votacions.

En primer lloc votarem, de l'esmena transaccional, el capítol 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor i 15 vots en contra.

Votarem seguidament el capítol 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 135 vots a favor.

Seguidament votarem l'article 216, del capítol 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor i 15 vots en contra.

Finalment, votem la resta del capítol 3.

Comença la votació.

Aquest ha estat aprovat per 135 vots a favor.

Seguidament votem les disposicions addicionals transitòries i finals.

Comença la votació. Perdó, no comença la votació (*Pausa.*) No, no... Si no, no queda enregistrar, senyor Vendrell. No toqui res, que segur que d'aquí a un moment funciona.

El Sr. Vendrell i Bayona

Ara sí, és veritat... (*Rialles.*) No es per demanar temps, senyor president... (*Rialles.*)
Simplement per... Havíem demanat votació separada de les addicionals i les finals.

El president

Addicionals..., i després finals.

Doncs, votem primer les addicionals. Votem les disposicions addicionals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 120 vots a favor i 15 vots en contra.

I votarem ara les finals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 120 vots a favor i 15 abstencions.

Votarem seguidament el títol sisè.

Comença la votació.

El resultat d'aquesta votació ha estat 119 vots a favor i 15 vots en contra.

Recuperem ara aquella transacció que ens havia quedat pendent del capítol anterior. *(Veus de fons.)* Sí, del títol quart, concretament, em sembla que era... Que és la transacció a l'article 125. Hi ha una esmena presentada per quatre grups parlamentaris, que fa referència a l'article 125, que és l'esmena de transacció amb relació a les esmenes números 229 *bis*, 229 *ter* i 229 *quater*. Així mateix, també hi ha una altra esmena... *(Veus de fons.)* Bé. *(Pausa.)* Senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, senyor president. Era per demanar votació separada del que fa referència a l'article 125 i l'altra transaccional. I demanar un moment per explicar la nostra posició, en la mesura que es modifica un article que es va votar ahir..., per explicar la nostra posició respecte a la segona transaccional.

El president

Bé, fem una cosa. Aquí tenim la transacció sobre l'article 125, i posteriorment en penja la transacció que s'ha fet amb relació a l'article 21. Això ho votarem per separat. Però atès que vostè ha demanat aquesta explicació, i que, de fet hi tenen dret tots els grups parlamentaris, si els sembla bé, faríem explicació de vot després. Els sembla bé? O ho volen fer abans? És igual, eh? *(Veus de fons.)* De fet, és més lògic com a explicació de vot.

Per tant, fem... *(Veus de fons.)* Sí, en tot cas farem això: qui vulgui intervenir, ho farà després, i...

Fem, per tant, primer, la votació sobre la... Article 125, esmena de transacció amb relació a les esmenes 229 *bis*, 229 *ter*, 229 *quater*. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquesta transacció ha estat aprovada per 135 vots a favor.

Ara votariem l'esmena transaccional amb congruència amb l'article 125, que fa referència a l'article 21.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem el títol quart, i donem la paraula als diversos grups parlamentaris perquè puguin fer la seva explicació.

Comença la votació del títol quart.

El resultat d'aquesta votació ha estat 120 vots a favor i 15 vots en contra.

El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, per explicar el nostre vot negatiu en aquesta segona transaccional. Segur que a ningú, en aquesta cambra, li sorprendrà el que vaig a comentar en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Hem estat actius defensors de la definició que l'ensenyament públic sigui laic. Ens satisfà, doncs, que, malgrat enormes pressions, es mantingui aquesta definició de laic per a l'ensenyament dels centres de titularitat pública. Però el nou text, a parer nostre, violenta, en lloc d'aclarir, el que vàrem aprovar ahir. S'hi ha afegit un paràgraf que, tot i que incorpora allò que diu la Constitució, pot introduir confusió i, fins i tot, desvirtuar la laïcitat que el propi article predica.

Les presses no ajuden mai a construir un bon redactat; a vegades són necessàries, però ha anat així. Tal com queda ara pensem que pot generar confusió, interpretacions contradictòries, fins i tot –i això és el que més ens preocupa– dins de la comunitat educativa de cada centre. Aquest vespre, quan hem conegut el text, diverses persones coneixedores del món de l'ensenyament en feien interpretacions absolutament contradictòries. És bo que l'Estatut deixi oberts els models; no és bo que fomenti contradiccions o incògnites. A nosaltres ens agradava més, pensàvem que era més encertat el text aprovat ahir per aquest Parlament. Per això no hem subscrit la transaccional i per això hi hem votat en contra.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari del Partit Popular hem quedat que no. Senyor Freixanet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

Esperi un segon, senyor... Funciona sol.

El Sr. Freixanet i Mayans

Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres, bàsicament per aclarir el nostre vot positiu. És a dir, en primer lloc, la nostra satisfacció que en l'Estatut aparegui el caràcter laic i gratuït del servei públic d'educació a Catalunya.

En segon lloc, remarcar avui... Bé, en tot cas, ahir, ja, vam aprovar amb 100 vots a favor i 15 en contra, els quatre grups menys el PP, en el capítol 4, del títol primer, l'article 36.4, que m'agradaria llegir, que diu: «Cap de les disposicions d'aquest títol no pot ésser desplegada, aplicada o interpretada de manera que redueixi o limiti els drets fonamentals reconeguts per la Constitució i pels tractats i els convenis internacionals ratificats per Espanya.»

En tot cas, Esquerra Republicana, com a partit de tradició republicana, farà les iniciatives parlamentàries necessàries per acabar amb aquest tractat de concordat. I el Govern de la Generalitat impulsarà, i aquest Parlament desenvoluparà la nova Llei catalana d'educació, que garantirà que l'ensenyament públic és laic i gratuït.

Finalment, per a nosaltres és i ha estat més important el futur que s'obre per a Catalunya amb aquest Estatut, que el passat que hem tingut fins ara. Per tant, per responsabilitat, nosaltres hem votat positivament aquesta transaccional.

Gràcies, senyor president.